

EL BALL DEL MOC

Era el primer diumenge d'estiu de l'any... no ho sé, posem-hi l'any...

El vespre, que a poc a poc queia pel cel, pels núvols i parets avall fins a la carretera. Feia aquell temps que primer et dóna una abraçada de calor, però de cop i volta es desfà tota, i un remolinet d'aire engresca els arbres, els ambulla i ja els tens com uns gegants fent anar el verd; sense poder estar-se quiets: ara fer remor amb les fulles i ara vinga fer frescor, després doncs a fer vent que aixequi les faldilles i desfassi els tirabuixons.

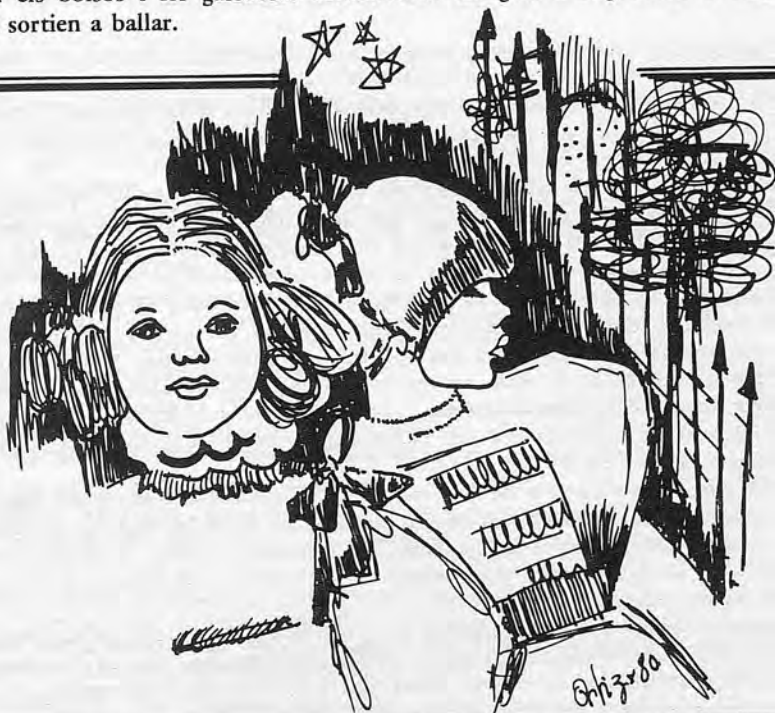
Les meves amigues i jo amb el "cric-crec" de les sabates carretera de Sant Antoni amunt. Totes "cric-crec"; amb els vestits de colorins amb llaços nous ben grossos, i tots vinga enlaire... i nosaltres... au! vingue riure! Doncs tretze anys... i em deien: tretze anys com tretze flors.

Colles de gent mudada caminaven tot passejant, de tant en tant s'aturaven i feien com un cercle per enraonar més bé... i també les parelles anant de bracet cap a Sant Antoni. Quan arribaves a la plaça de l'ermita, miraves avall i tothom pujant amunt, com en una processó a miques, amb els arbres aquí i allà, a banda i banda.

Ja amb la nit, els grans anaven a prop de la pista de ball; agafaven una tauleta i cadires de fusta d'aquelles que es pleguen i despleguen; s'asseien i veien l'escenari amb les escaletes per pujar-hi i la trompeta i els llums esperant començar. I entre arbres i tauletes veien els amics. Ah! Els músics! D'una rebolada totes nosaltres vam marxar correu a les escales. Allí els nois, els nens i nenes i també d'altres noies ja hi eren. Apa! A començar el Ball del Moc!

És clar, ens asseiem al padrís. Primer la plaça, unes quantes escales llargues de color gris amb els cantons de ferro i uns clotets rodons com a dibuix... i en cabat el primer replà: vermell clar, però llavors ja amb els colors de mitjons, sabates, cordons i sandàlies de tiretes, ballant-hi... i més escales, i més replans... llarg... mare!...

Als costats, doncs, ja ho he dit... els padrissos. L'un a l'esquena d'una paret acabada en reixat, amb l'enramadera de l'hort Anglès penjant. Aquest hort tenia una portassa on s'acabaven les escales, era de les mateixes rajoles que els padrissos... i a dalt en un cartell blanc de lletres negres hi posava: Hort... Anglès. Hi tenien (a l'hort) llimoneres baixetes que acostaven al reixat llimones grogues, verdes i de mig barrejades. Més lluny veiem els musics d'esquena, amb cos de camisa, toca que tocaràs; i la gent deixaven els bolsos i les gasseoses esbravant-se als gots a mig beure al damunt de la tauleta i sortien a ballar.

Tot mirant em van cridar i vaig ballar una estona: un pas cap aquí, dos enrera, un cap... no!, no!... bé, més o menys; si fa o no fa.

Després vaig anar a beure llimonada a la taula dels pares. Mentre bebia, a l'acostar-me al mirador del fons vaig veure a baix, els avellaners de l'esplanada que dormien, estaven drets, però se'ls veia el son i també veia la nit que els passava un braç pel damunt. Els grills cantaven i pel mig de la foscor: unes llumenetes, perquè cada masia un glop de llum.

Com qui no se'n vol adonar vaig notar la fredor d'una gota al fron, i... dues al braç,... i tres... prou música! tothom escapat de la pista lluenta, els arbres esquitxant-se el cap i la terra amb una olor nova.

Les gotes s'engrescaven les unes a les altres i la pluja i la nit es van posar a ballar totes dues soles pel cel —sense música—. I jo a correns carretera avall, amb mig Ball del Moc per acabar... Tretze anys com a tretze flors.

PATRÍCIA DOMINGO